

14/. Záverečná duchovná inventúra

Milí čitatelia, séria našich programov na tému Nasledovania Pána Ježiša Krista a Evanjelizácie sa končí. A tak skôr, ako sa s vami rozlúčime, pozrime sa spoločne, prečo niektoré náboženské otázky delia veriacich, neveriacich, ale aj kresťanov do nezmieriteľných táborov. Prečo máme toľko rôznych druhov náboženských smerov a denominácií?

Prvé zmienky o rozdelení v otázkach viery nájdeme už v knihe Genesis. Opisujú narodenie prvých synov Adama a Evy:

„Potom Adam poznal svoju ženu Evu; ona počala a porodila Kaina (Kain = Nadobudnutý). Povedala: dostala som muža, od Hospodina. Potom porodila Ábela (Ábel = Márnosť, smútok), jeho brata; Ábel bol pastierom oviec, Kain však bol roľníkom. Po nejakom čase Kain priniesol Hospodinu obeť z plodín poľa. Aj Ábel obetoval z prvorodeniat svojho stáda a to z najtučnejších. Vtedy Hospodin priaznivo zhladal na Ábela a na jeho obeť, ale na Kaina a na jeho obeť nezhladal. Na to Kain vzblkol veľkým a zamračila sa mu tvár. Hospodin však riekol Kainovi: Prečo si vzblkol hnevom a prečo sa ti zamračila tvár? Zaiste ak budeš dobre činiť, rozjasní sa ti; ak však nebudeš dobre činiť, hriech číha pri dverách, na teba je upriamená jeho žiadosť; ale ty ho opanuj! Nato Kain povedal svojmu bratovi Ábelovi: Poďme na pole. Keď boli na poli, Kain napadol brata a zavraždil ho. Tu riekol Hospodin Kainovi: Kde je tvoj brat Ábel? A on odvetil: Nevieam; či som ja strážcom svojho brata? Nato Boh riekol: Čo si to urobil? Hlas krvi tvojho brata volá zo zeme ku mne. Teraz budeš kľatbou zahnaný z pôdy, ktorá otvorila ústa, aby prijala krv tvojho brata z tvojich rúk.“ (Genesis 4:1-11)

Na príklade bratov vidíme, že ľudia majú o službe Bohu dvojakú predstavu. Kainovci predstavujú všetky náboženské hnutia skutkov (a nie je ich málo), podľa ktorých si človek vlastným pričinením predchádza Boha a očakáva za toto svoje snaženie odmenu. Nábožensky založení ľudia sú horliví a spoliehajú sa na prácu svojich rúk. Pretože sa svojbytné rozhodujú, ako budú slúžiť Bohu, Boh ich dary a obeť neprijíma.

Na druhej strane stoja Ábelovci, mladší súrodenci tých, ktorí slúžia Bohu vierou a skutkami. Ábelovci sú pastiermi a správcami všetkého, čo im Boh zveril. Ábelovci majú jediný cieľ a tým je to, že svojím životom v poslušnosti služobníkov oslavujú svojho Pána, Ježiša Krista.

Ďalší biblický príklad opisuje korene nenávisťi polobratov Izmaela a Izáka, otcov Arabov a Židov, z ktorých povstalo o pár storočí učenie islamu – najmladšieho monoteistického náboženského systému. O polobratoch monoteistickej viery sa píše:

„Bude to človek ako divý osol; jeho ruka bude proti všetkým a ruky všetkých budú proti nemu; bude naprotiveň všetkým bratom.“ (Genesis 16:12)

Spoločným dedičstvom týchto monoteistických náboženských systémov je nemilosrdný boj o prvenstvo, dobývanie území, moc, lúpenie a zotročovanie ľudí. V mene jediného Boha sa prelialo veľa krvi. Historické i súčasné korene vzájomnej nenávisťi a problémového spolužitia Židov, kresťanov a moslimov môžeme lepšie pochopiť len z biblickej perspektívy.

Do tretice by sme mohli menovať ďalšiu dvojicu pokrvných bratov Jakoba a Ezava. Hospodin povedal Rebeke:

„A Hospodin jej povedal: Dva národy sú v tvojom živote a dva sa rozvetvia z tvojho vnútra. Jeden kmeň prevládne druhý, a starší bude slúžiť mladšiemu.“ (Gn 25:23)

Z Písma vieme, že Jakob bol muž bezúhonný, Ezav muž úskočný. Ešte skôr ako sa narodili, si Boh jedného z nich zamiloval, druhého nenávidel. Nevieame prečo to tak bolo, avšak vieme, že to bolo z Božieho rozhodnutia.

Iba skutočná, pravá kresťanská viera, na rozdiel od všetkých ostatných náboženských systémov, uvádza človeka do rodiny Božích detí, ktoré sú spasené preliatou krvou Božieho syna, Pána Ježiša Krista. Bol to On, kto zvíťazil nad smrťou, porazil Satana, vládcu tohto sveta a spasil tých, ktorých mu dal Otec.

Pozrime sa ešte na to, ako si môžeme byť istí, že nasledujeme pravého Boha, ktorý je hodný nasledovania a že ideme po ceste, ktorá vedie do brán nebeského kráľovstva a večného života. My, ktorí vieme, že spasenie neprichádza prostredníctvom dodržiavania zákona ani ako odmena za dobré skutky, ešte nemáme vyhrané.

Urobme si malú duchovnú inventúru, aby sme mali istotu, že ideme po správnej ceste, ktorá vedie do nebeského kráľovstva:

1/. Faktom je, že viera, ktorá vedie k spaseniu nie je dedičná, avšak ten, kto sa narodí do kresťanskej rodiny, má predsa len o niečo jednoduchšiu cestu. Spasenie je Boží dar, ktorý prijímame vierou a viera premieňa naše srdce a správanie. Rovnako platí, že ten, kto sa narodil v nemocnici, sa automaticky nestane lekárom, ani ten, kto sa narodí do kresťanskej rodiny, nezíska automaticky vieru. Kresťanom, a podobne aj lekárom, sa človek musí stať.

2/. Faktom je, že ani ten, kto bol pokrstený a nezáleží na tom, či bol pokrstený ako novorodenec či dospelý, ešte nemusí byť kresťanom. Je veľa tých, ktorí boli pokrstení bez svojho súhlasu, iní boli pokrstení z vlastného rozhodnutia, ale bez Božieho zapečatenia. Svojho Spasiteľa nenasledujú a idú po svojej ceste. Neboli skutočne znovuzrodení a s ostatnými bratmi a sestrami Božej rodiny nemajú nič spoločné.

3/. Faktom ostáva, že mnohí tí, ktorí niekedy nejakým spôsobom reagovali pozitívne na slová kazateľov a evanjelistov, neboli obmytí krvou nášho Spasiteľa a nestali sa právoplatnou súčasťou Božej rodiny. Mnohí reagovali telesne v nádeji, že im Boh pomôže vyriešiť ich zložitú životnú situáciu. A pretože pokus a očakávanie „niečoho za niečo“ nefunguje, odvrátili svoju pozornosť späť k svetu.

4/. Zárukou spasenia nie je fakt, že sme niekedy v zúfalstve volali k Bohu o pomoc a sľubovali, že svoj život zme-

níme, ani to, že veríme, že Boh existuje a má moc nepriaznivé okolnosti zmeniť. Ak sa k Bohu obraciame len vtedy, keď potrebujeme pomoc, alebo keď si sami nevieme poradiť, je naša viera márna.

5/. Nič neznamená ani to, že veríme v Božiu existenciu, alebo tomu, že Boh zomrel za ľudské hriechy, ani tomu, že vstal z mŕtvych. To nie je zárukou, že Boží duch sídli v našom srdci. Intelektuálne poznanie a poznanie v srdci sú dve rôzne viery.

6/. Zárukou spasenia nie je ani to, že sme sa stali členmi cirkvi, že navštevujeme bohoslužby a obetavo slúžime. Zárukou spasenia nemá ani ten, kto si myslí, že viera v Boha je čisto súkromná záležitosť. Nestačí dodržiavať desatoro a žiť príkladný život a pestovať osobnú zbožnosť. Toto robili aj farizeji.

7/. Zárukou spasenia nemá ani ten, kto v Boha verí, má k nemu zbožnú úctu a úprimne ľutuje svoje hriechy. Ak nie je Boží syn skutočným Pánom nášho života, tak máme rovnako neúčinnú vieru ako Judáš. Aj on úprimne veril, Bohu slúžil, ľutoval svoju zradu, vrátil peniaze, ktoré dostal za zradu, vyznal, že sa previnil a sám seba potrestal. Judáš spĺňal takmer všetky predpoklady spásnej viery, avšak nemal nové srdce. Svojim skutkom viery – seba potrestaním ukázal, že ostal prirodzeným človekom.

Ako môžeme mať istotu, že sme Božími deťmi a sme spasení? Odpoveď je jednoduchá. Bez znovuzrodenia niet spasenia. Znovuzrodenie znamená, že sme zapečatení do Božej rodiny a pečať, ktorá náš život spojila s Ježišom Kristom, z vôle Božej a pôsobením Ducha svätého, sa nedá rozlomiť. Znovuzrodený človek nemôže od svojho Spasiteľa odpadnúť, ani nemôže spasenie stratiť, pretože je vlastníctvom samého Stvoriteľa. Áno, náš fyzický život môže byť z pozemskej Božej rodiny vylomený, avšak duchovné večné spojenie s naším Spasiteľom nemôže rozlomiť nikto.

Čo povedať na záver? Bez nadprirodzeného Božieho zásahu a vnútornej premeny nemá nikto nádej. Ďakujeme za Božie milosrdenstvo, že každý deň pridáva znovuzrodených – kým nevojde plný počet pohanov, ktorí boli ešte pred založením sveta zapísaní v knihe života. Jedinou nádejou pre celý svet je Boží syn, Pán Ježiš Kristus, ktorý prišiel ustanoviť Božie kráľovstvo pre svoj milovaný ľud, zo Židov i pohanov, aby priniesol pokoj do našich srdc, odpustenie a bratskú lásku všade tam, kde pokoj ešte chýba a aby aj nám otvoril cestu do večného života. Pán Ježiš Kristus neprišiel, aby si nechal slúžiť, ale aby svojím pozemským životom slúžil svojmu Otcovi aj nám. Počas svojej služby vyzval učeníkov a poveril aj nás, aby sme niesli dobrú novinu do všetkých končín sveta.

A na koniec dovoľte ešte položiť niekoľko otázok, ktoré môžu preveriť stav našej viery:

Je Ježiš Kristus Pánom nášho života? Sme svojbytní, alebo celkom závislí od Boha ako malé dieťa? Odovzdávame Bohu celý svoj život, alebo si oddelujeme to, čo je naše a to, čo patrí Bohu? Rastíme duchovne, alebo ostávame duchovnými novorodencami? Čo pre nás znamená Božie slovo? Je naším radcom, alebo len knihou, ktorá neslúži svojmu účelu? Sme znovuzrodení, robili sme pokánie, boli sme pokrstení krstom veriacich, zmenil sa náš život? Ako svoju vieru vyznávame? Sme súčasťou kresťanského spoločenstva, slúžime blížnym?

Ak ste na všetky otázky odpovedali kladne, sme radi, že patríte do rovnakého ovčince. Ak nie, nech tieto otázky poslúžia ako pozvanie a výzva k novému životu – obráťte sa k svojmu Stvoriteľovi, len On vám môže ukázať cestu, ktorá vás bezpečne privedie do večného života. Amen.